



Sygn. akt SDI 78/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych radcy prawnego Alicji Kujawy,

w sprawie **radcy prawnego A. D.**,

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych
(Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 ze zm.),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 r.

kasacji wniesionej przez obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych
w [...] z dnia 31 marca 2017 r.,

utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej
Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 17 listopada 2016 r.,

**uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje Wyższemu
Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Radca prawny A.D. orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 17 listopada 2016 r., został uznany za winnego tego, że:

- 1) W okresie od grudnia 2012 r. do listopada 2014 r. udzielał pomocy prawnej A. C., naruszając godność zawodową radcy prawnego w ten sposób, że wytwarzał na swojej skrzynce pocztowej e-maile o nagannej treści i wysyłał je na skrzynkę pocztową klienta w celu wykorzystania tej korespondencji przez klienta jako własnej w sporze z B. W.;
- 2) w grudniu 2014 r. razem z A.C. podjął próbę zorganizowania w Zespole Szkolno-Przedszkolnym w [...] spotkania z uczennicą K. C., córką klienta, niezgodnie z warunkami kontaktowania się ojca z dzieckiem na podstawie orzeczenia sądowego,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233 z późn. zm.; dalej: u.r.p.) w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, za które wymierzono mu karę pieniężną w wysokości 5500 złotych, a ponadto orzeczono zakaz wykonywania patronatu na okres roku oraz obowiązek przeproszenia pokrzywdzonej.

Orzeczenie Sądu pierwszej instancji zostało zaskarżone przez obwinionego, który w odwołaniu podniósł bliżej niesprecyzowany zarzut naruszenia przepisów postępowania, związany z przeprowadzeniem rozprawy pod jego nieobecność, zaś w uzasadnieniu odwołania wskazał na błędy w ustaleniach faktycznych. Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od przypisanego mu przewinienia lub umorzenie postępowania, ewentualnie o przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] orzeczeniem z dnia 31 marca 2017 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obwiniony, podnosząc następujące zarzuty:

- obrazy prawa materialnego - art. 64 ust. 1 u.r.p. w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a także naruszenie zasad z art. 53 § 1 i § 2 k.k.
- rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Na podstawie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego wskazuje na jego pobieżność, brak szczegółowych rozważań w zakresie weryfikacji ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, co w realiach faktycznych sprawy oraz w świetle treści zarzutów odwoławczych uznać należy za rażące naruszenie standardów kontroli instancyjnej wyznaczanych przez art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w ogóle nie odniósł się do istotnego dla przypisania obwinionemu pierwszego z zarzucanych czynów zagadnienia, podnoszonego przez niego zresztą na wszystkich etapach postępowania, że maile wysyłane do pokrzywdzonej pochodziły ze skrzynki pocztowej jego klienta. Nawet zatem przyjmując, że wersje robocze stanowiły e-maile przesyłane ze skrzynki obwinionego na pocztę jego klienta – A.C., to sam ten fakt nie pozwalał jeszcze na przypisanie obwinionemu autorstwa ostatecznej treści maili do B. W., albowiem mogły one zostać zmodyfikowane przez jego klienta. Sąd odwoławczy powinien był mieć na względzie możliwość edycji e-maili przez klienta obwinionego i rozważyć przeprowadzenie czynności dowodowych na rozprawie odwoławczej w celu zbadania tej kwestii, tj. zwłaszcza przesłuchać A.C..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie ustosunkował się też do kwestionowanego w odwołaniu ustalenia co do istoty drugiego z zarzucanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych, tj. tego, że podjął on próbę zorganizowania spotkania swojego klienta z jego córką – K. C. W świetle zarzutów sformułowanych w odwołaniu i rozwiniętych w jego uzasadnieniu obowiązkiem Sądu odwoławczego było zbadanie, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji pozwalały na przypisanie A.D. tego przewinienia dyscyplinarnego. Lektura uzasadnienia Sądu *ad quem* wskazuje na brak tego rodzaju szczegółowych rozważań, zwłaszcza w kontekście weryfikacji ustalenia co do podjęcia czynności organizacyjnych przez obwinionego. O próbie organizacji spotkania można by przecież mówić, gdyby przed wizytą w szkole córki swego klienta obwiniony czynił zabiegi zmierzające do przeprowadzenia spotkania. Tymczasem takich ustaleń brak, co powinno było zostać dostrzeżone przez Sąd odwoławczy i spowodować przeprowadzenie czynności dowodowych lub ewentualnie także modyfikację opisu czynu, zgodnie z kierunkiem rozpoznawanego środka odwoławczego. Trzeba też zauważyć, że w aktach sprawy brak jest orzeczenia sądowego ustalającego sposób

kontaktu A.C. z córką, co powinno stanowić podstawowy dowód, wskazujący na naganność postawy obwinionego w ramach drugiego z zarzucanych mu czynów.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury będzie miał na względzie powyższe rozważania i dokona wnikliwej weryfikacji oceny materiału dowodowego, przeprowadzając w razie potrzeby odpowiednie czynności dowodowe, chyba że uzna konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego, co wówczas obligować go będzie do uchylenia orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74 pkt 1 u.r.p.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.